

LBDIS

Morgan Audic

Nimeni nu moare la Longyearbyen

Titlul original: *Personne ne meurt à Longyearbyen*

We know
books

Copyright © Éditions Albin Michel - Paris 2023

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2026 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUDIC, MORGAN

Nimeni nu moare la Longyearbyen / Morgan Audic ; trad. din lb franceză de Horia Nicola Ursu. - București : Crime Scene Press, 2026
ISBN 978-630-6542-95-6

I. Ursu, Horia-Nicola (trad.)

821.133.1

Coperta: MIHAIL COȘULEȚU

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: mai 2026

Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul Institutului Francez

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Morgan Audic

Nimeni nu moare la Longyearbyen

traducere din limba franceză
de Horia Nicola Ursu

CRIME SCENE PRESS
2026

Aeroportul din Longyearbyen, orașul cel mai apropiat de Polul Nord.

Lottie Sandvik parcă între două mașini cu parbrizele acoperite de un strat de zăpadă. Erau minus cincisprezece grade afară, iar ea se hotărî să amîne confruntarea cu gerul, aprinzîndu-și o ultimă țigară. Pe scaunul de alături, telefonul pîlpîia întruna, în ritmul notificărilor. Prietenii, colegii aflați în concediu, cei de la ziarul local. Toată lumea aflase deja. Cel mai recent mesaj afișat pe ecranul telefonului era de la Jørn Røst, superiorul ei. *Cadavrul e într-o stare cumplită, să fii pregătită.*

Trase cu sete din țigară, iar supradoza de nicotină îi induse o ușoară amețală și un fior rece îi străbătu corpul. Privirea îi întâlni indicatorul triumphiular de la intrarea în aeroport. Avea conturul roșu, semnalind un posibil pericol, iar în interior avea desenată silueta unui urs, cu alb pe fondul negru: *Atenție la urșii polari.*

Blestemații aștia de urși! gîndi ea, expirînd iritată fumul. Populația de urși polari a arhipelagului era de aproape trei sute de exemplare, la ceva mai puțin de trei mii de locuitori. Fusese învățată încă din copilărie să țină cont de prezența acestora. Urșii puteau fi oriunde, pîndind nevăzuți în zăpadă, fără să-și dea nimeni seama, poate doar la cîteva sute de metri distanță. Era o specie

de pradă răbdătoare, cu care omul era nevoit să împartă vârful piramidei trofice.

De când părăsise brigada de Criminalistică din Oslo pentru a se înrola în serviciul de poliție al guvernatorului insulelor Svalbard, una dintre îndatoririle sale profesionale fusese aceea de a face tot posibilul pentru ca urșii și oamenii să coabiteze în cele mai bune condiții cu putință, fără să uite vreo clipă că, în orice moment se putea produce o tragedie.

Așa cum se întâmplase azi.

Își strivi mukul țigării în scrumieră și își luă arma din portbagaj. În foaierul aeroportului, o mulțime înfrigurată aștepta în dreptul benzii transportoare descărcarea bagajelor din avion. Erau pasagerii zborului Tromsø-Longyearbyen, singura legătură permanentă dintre Spitzberg, cea mai mare insulă a arhipelagului, și restul Norvegiei continentale. Un amestec de localnici blazați, care-și îmbrăcau straturile de haine groase menite să-i apere de gerul polar, și turiști care se grăbeau să-și facă câte-o poză cu ursul alb împăiat care străjuia banda transportoare.

Nimeni nu-i dădu atenție, în ciuda puștii pe care o purta în bandulieră. Cei mai mulți știau că în Svalbard nimeni nu pleca din vreo așezare fără să fie înarmat. Și, la urma urmei, Lottie nu prea avea cum să fie remarcată, dat fiind că era scundă și subțire. Avea ochii albaștri și părul blond ascuns sub bonetă, iar tenul ei foarte palid trăda o perioadă îndelungată petrecută departe de atingerea razelor solare. În Longyearbyen, soarele dispărea cu totul din noiembrie pînă la sfîrșitul lui ianuarie. *Mørketid*. Iarna polară. Trei luni în care singurele lumini proveneau de la iluminatul electric și de la aurorele boreale verzulii. Era cea mai deprimantă perioadă a anului. Însă, de cîteva zile, lumina se pregătea să revină în arhipelag, căci un amurg fragil colora în indigo versanții munților. Pentru cei veniți de pe continent nu era mare diferență, însă pentru localnici era un adevărat incendiu albastru.

Pe pista de aterizare, din elicopterul Super Puma utilizat pentru operațiunile de salvare cobora un grup de voluntari de la Crucea Roșie, reveniți de la locul accidentului. Aveau chipurile sumbre și-și tîrîiau picioarele. Vîrtejuri de nea purtată de vînt li se loveau de bocanci, în timp ce traversau, zgribuliți, întinderea de asfalt a pistei.

Lui Lottie i se păru că discerne un licăr de teamă în ochii unora dintre ei. Ori poate doar i se păruse și își proiecta propriile neliniști asupra lor?

Urcă la bord, iar elicopterul decolă imediat, făcînd o zarvă îngrozitoare. Dincolo de hublou începură să se desfășoare, în fața ochilor ei, o suită de peisaje familiare. Stîlpii abandonati ai funicularului ce transporta odinioară cărbune între oraș și port. Constelațiile felinarelor aliniate de-a lungul străzilor din centrul orașului. Apoi, foarte curînd, despicăturile adînci ale fiordurilor invadate de ghețari și vastele întinderi sălbătice din Spitzberg, încrețite precum marea în furtună, într-o alternanță de creste stîlcoase și văi înzăpezite. Un peisaj menit pentru troli și uriași, nicidecum pentru oameni.

Cît de îndepărtate i se păreau acum străduțele înguste, parcările meschine și zonele industriale în care lucrase vreme de ani de zile! Se gîndi la necunoscutul din fiord, care avea să fie cel dintîi cadavru pe care-i era dat să-l vadă de cînd plecase din Oslo. O mulțime de amintiri pe care le credea înecate în abisul memoriei urcară brutal la suprafață. O puștoaică ucisă în bătaie de fostul ei prieten. Un dealer cu capul crăpat în plină stradă, ziua în amiaza mare, de un drogat. Cadavre umflate pescuite din apele fiordului. Imaginile necruțătoare cu tineri uciși începură să i se succedă în minte, fără să le poată stăvili.

Pe neașteptate, întregu-i corp fu cuprins parcă de o furtună tăcută, iscată din senin. Un tremur de nestăpînit, inima pornită-n galop. Senzație de vomă. *Nu acum, nu, nu acum...* Vibrația

motorului și scuturăturile carlingii îi accentuau greața. Avu impresia, ba nu, avu certitudinea că avea să moară chiar atunci, în cabina elicopterului, ai cărei pereți păreau că se strâng în jurul ei. Își scoase mânușile și le lăsă să cadă la picioare și începu să își scotocească frenetic prin buzunare, în căutarea medicamentului. Era convinsă că, în ciuda plecării intempestive, nu uitase să-l ia.

În sfârșit, într-un buzunar interior, găsi pastila eliberatoare, un anxiolitic pe care se grăbi să-l înghită. Închise ochii și, un răstimp care i se păru nesfârșit, avu senzația că se afla în apă. O apă înghețată care-i ajungea pînă la gît, sub bărbie, la limita buzelor, amenințînd să o înece la cea mai neînsemnată mișcare.

Apoi o voce hîrîi în căști:

– Am ajuns.

2

O lumină purpurie pulsa dincolo de hublouri atunci cînd deschise ochii. Lumina pulsatilă a unei balize de semnalizare, aflată undeva la sol, sub elicopter, dădea impresia că întinderea înzăpezită se ondula, precum un țesut rănit. Elicopterul ateriză chiar alături.

Lottie își șterse fruntea de sudoare și inspiră adînc. Ceasul îi spunea că trecuseră doar cincisprezece minute, dar pentru ea, criza durase o veșnicie. Încă o dovadă a relativității timpului. Era un fenomen care nu înceta să o uimească, încă din vremea cînd aceste crize surveneau în mod regulat. *Revino-ți!* Își desfăcu centura de siguranță, își ridică mânușile și deschise portiera culisantă a elicopterului.

Vîntul rece îi limpezi pe dată mintea. Elicopterul Super Puma aterizase la vreo sută de metri de un grup de patru cabane, iar Lottie realiză că ajunsese la Brucebyen, o fostă tabără a minerilor scoțieni, abandonată cîndva la începutul secolului XX. Dincolo de acestea, în semiîntuneric, se putea ghici silueta masivă a ghețarului Nordenskiöld care mărginea fiordul. În lumina slabă a crepusculului muribund, părea a fi un val uriaș, înghețat chiar înainte de-a înghiți totul.

În timp ce-și recupera pușca din compartimentul din spate, silueta masivă a lui Thor Kristiansen, colegul ei de la postul de poliție din Longyearbyen, se ivi în bătaia luminilor de aterizare. Cu spatele drept și o alură athletică, bărbatul purta mantaua de iarnă a uniformei de polițist, cu stema arhipelagului pe petlițe.

Judecînd după cantitatea de chiciură ce i se acumulase pe sprîncene și în barba deasă de viking, era limpede că se afla aici de o bună bucată de vreme.

– Așadar, Jørn a trimis-o pe însăși superpolițista de la Oslo? lansă acesta, de cum i se alătură.

– Ha-ha. Harry Hole era ocupat, îi replică ea, pe același ton ironic.

Thor zîmbi, auzind numele celui mai celebru polițist din Norvegia. Știau amîndoi, deopotrivă, că Jørn nu prea avea de unde să aleagă: districtul de poliție Svalbard număra doar doi-sprezece agenți pentru un teritoriu cu o suprafață cît a Irlandei. În condiții normale, ar fi fost de-ajuns pentru a se ocupa de treburile curente ale arhipelagului; în medie, oamenii guvernatorului investigau mai puțin de două sute de cazuri pe an, echivalentul cîtorva săptămîni de muncă într-un comisariat mai mare de pe continent.

– Unde e cadavrul? întrebă ea.

– Pe plajă.

Thor se îndreptă spre cele patru cabane, iar ea îl urmă. Vîntul aducea cu sine fulgi răzleți de zăpadă, dinspre rezervația ornitologică Gåsøyane, aflată undeva în întunericul albăstriu de la capătul celălalt al fiordului. În fiecare primăvară, tot soiul de păsări migratoare cuibăreau acolo: eideri, fulmare boreale, gîște-călugărițe și guillemoți de Brünnich. Acum, briza iernii părea că desprinsese fulgii din cuiburile lor abandonate, împrăștiindu-i pe pista de aterizare.

– Ai avut o noapte albă? întrebă deodată Thor.

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Poftim? Nu, de ce?

– Arăți groaznic.

Ea își întoarse privirea, ca să îi evite ochii mijiți a rîs. El n-avea de unde să știe despre crizele ei de anxietate. De fapt, nimeni

dintre colegii ei nu știa, iar Lottie spera ca acest lucru să nu se schimbe.

– Am dormit prea puțin, asta-i tot, minți ea.

– Ai un iubit nou? întrebă Thor, rînjind malițios.

– Ce-ar fi să-mi descrii ce s-a întîmplat aici, în loc să mă interoghezi cu privire la viața mea personală? i-o întoarse ea, vădit iritată.

Pașii uriași ai lui Thor o făceau să gîfie amarnic. Sportiv de performanță, colegul său participase deja de două ori la cea mai solicitantă competiție de schi fond, Birkebeiner rennet. Era vorba de parcurgerea pe schiuri a unui traseu cu lungimea de cincizeci de kilometri, purtînd în spinare un rucsac cu greutatea de trei kilograme și jumătate, reprezentînd echivalentul greutății unui nou-născut. Era o reeditare a unei povești din vechile saga nordice, despre salvarea lui Håkon Håkonsson, moștenitorul tronului Norvegiei, de către doi vikingi. Era o probă sportivă tipic norvegiană, întrecută în specificitate, poate, doar de cursa de reni, cînd schiori din întreaga Laponie coborau drumul principal spre Tromsø, cu atelaje de cîte doi reni, într-un soi de *Furios și iute* nordic.

– Acum aproximativ o oră și jumătate, doi dintre paznicii de la Pyramidă au declanșat o baliză de avertizare în locul unde ne aflăm în acest moment, începu Thor. Eram pe șoseaua spre aeroport, la un filtru de depistare a șoferilor aflați sub influența alcoolului, atunci cînd m-a sunat Jørn. O jumătate de oră mai tîrziu am aterizat aici. Cei doi paznici ne așteptau, zgribuliți. Nici unul dintre ei nu vorbește norvegiana sau măcar engleza. Ne-au condus însă pînă la cadavrul victimei și așa am înțeles ce s-a întîmplat.

– Un atac al urșilor, spuse ea, de parcă el ar fi așteptat ca ea să îi răspundă. Ce căutau rușii tocmai aici?

Pyramidă se afla de cealaltă parte a fiordului, la o distanță de vreo zece kilometri în linie dreaptă. Era un oraș minier abandonat, locuit iarna doar de cîțiva ruși care păzeau clădirile pustii și

administrau un hotel-restaurant la care poposeau uneori turiștii aflați în drumeție în acea zonă.

– Își făceau rondul atunci când au zărit snowmobilul, spuse el, arătând spre un model Yamaha abandonat în apropierea barăcilor de lemn. Li s-a părut bizară prezența acestuia, așa că s-au oprit să vadă despre ce era vorba.

– Au fost martori la atac?

– Nu. Cel puțin așa am înțeles, înainte să mi se descarce telefonul. Am comunicat cu ajutorul programelor de traducere, pînă cînd bateriile ne-au lăsat baltă, din pricina frigului.

Acum, Lottie înțelegea de ce Jørn insistase s-o trimită tocmai pe ea aici, iar nu pe vreun alt coleg. Era singura din echipă care vorbea limba rusă.

– La sosirea lor, ursul se înfrupta de zor din cadavrul victimei, reluă Thor.

– L-au împușcat?

– Nu. Au tras în aer și ursul a fugit. Din cîte mi-au spus, ar fi luat-o înspre ghețar. Am survolat zona în repetate rînduri cu elicopterul, dar nu i-am dat de urmă.

Atacurile urșilor erau destul de rare în Svalbard, mai ales cele mortale. Contactele cu urșii deveneau însă din ce în ce mai frecvente în Arctica, în primul rînd din pricina încălzirii globale. Cu fiecare an, banchiza se retrăgea tot mai mult spre pol, iar vînătoria de foci devenea tot mai dificilă pentru urșii polari. Aceștia aveau, ca urmare, tendința de a se apropia din ce în ce mai mult de așezările umane, pentru a-și căuta hrana. În plus, turismul aflat în plin avînt în arhipelag aducea horde de curioși în inima teritoriului urșilor.

În cele din urmă, întrebarea nu era dacă avea să aibă loc vreun nou atac, ci cînd anume urma să se producă acesta.

Ajunghind în dreptul snowmobilului, Lottie constată că șaua vehiculului fusese sfîșiată. Mai văzuse așa ceva și în alte ocazii.

Urșilor le plăcea la nebunie pielea sintetică. Probabil conținea vreo substanță chimică care le excita simțurile. Animalul răsturnase și conținutul remorcii atașate la snowmobil, răspîndind în jur bidoanele de benzină, trusa de scule și cea de supraviețuire, pentru a ajunge la cutiile cu provizii, pe care le răvășise.

– Se știe cine e victima? întrebă Lottie, printre gîfîituri.

– Agneta Sørensen, douăzeci și șase de ani, originară din Tromsø. Fața i-a fost făcută harcea-parcea, dar am identificat-o după numărul de înmatriculare al snowmobilului.

– Ce căuta aici?

– Aici, adică la Brucebyen? Sau în Svalbard?

– Începe prin a-mi spune ce căuta în Svalbard.

– Începuse un doctorat în biologie arctică, la UNIS.

Universitatea din Svalbard, cea mai nordică universitate din lume, așa cum erau mai toate instituțiile din arhipelag.

– Părinții ei au fost anunțați?

– De asta se ocupă Jørn.

Lottie simți o strîngere de inimă. Undeva, departe de Longyearbyen, exista o familie care încă habar nu avea ce nenorocire se abătuse asupra sa.

Strînse din pumni și-și spuse: *Hai, fă-ți meseria!*

– Știm ce căuta la Brucebyen?

– Va trebui să verificăm cu cei de la universitate, dar credem că se afla aici pentru balenă.

– Balenă?

3

Cabanele din Brucebyen se aflau la marginea unei plaje de pe țărmul fiordului. Trecînd de cea din urmă clădire, Lottie se trezi în fața celei mai ciudate scene din întreaga ei carieră în cadrul poliției.

Un proiector portabil lumina un cadavru întins pe zăpadă, oribil mutilat. Cîțiva metri mai încolo, pe jumătate prins în gheața care acoperea suprafața fiordului, se înălța un munte uriaș de carne.

– Dumnezeu! murmură Lottie.

– N-ai văzut niciodată o balenă ca asta la Oslo, nu-i așa? întrebă Thor, contemplînd pachidermul marin.

– E un cașalot, nu o balenă, îl corectă Lottie, privind atent animalul eșuat.

Doi dintre colegii lor dădeau ocol cetaceului, făcînd fotografii și culegînd probe, de parcă s-ar fi aflat acolo pentru a elucida circumstanțele morții animalului. Dimensiune: între cincisprezece și optsprezece metri. Greutatea: treizeci, poate chiar patruzeci de tone? Sexul: masculin, avînd în vedere dimensiunile. Era un animal adult, îndeajuns de în vîrstă, judecînd după multiplele cicatrici alburii de pe pielea acestuia. Acestora li se adăugaseră acum numeroase lacerări post-mortem, în locurile de unde se hrăniseră urșii. Cauza morții cașalotului rămînea însă necunoscută.

– Ai dreptate, e un cașalot, reluă Thor. Am discutat la telefon cu cineva de la serviciul de mediu. Se pare că ar fi eșuat aici

la începutul toamnei. A fost prea tirziu pentru a-l remorca și a-l scufunda înapoi în fiord.

Dimensiunile animalului eșuat erau în asemenea măsură șocante, încît mai că uitase de prezența victimei. Era o femeie de vreo douăzeci de ani, destul de înaltă, blondă, cu o constituție mai degrabă athletică. În ciuda rănilor, se vedea limpede că fusese frumoasă. Era întinsă pe spate, cu brațele întinse pe lîngă corp, de parcă tocmai ar fi fost scoasă dintr-un sarcofag de gheață. Salopeta de iarnă îi fusese sfîșiată de către urs, iar de jur-împrejur zăpada se colorase într-un roșu-marونیu.

Observînd rănilor, lui Lottie îi veniră în minte toate ocaziile în care privise urși polari ce se înfruptau din cadavrul unei foci. Își amintea felul în care aceștia jupuiău pielea cadavrelor, lîngînd grăsimea de dedesubt cu limbile lor negre, iar apoi mușcau din carne cu incisivii. Exact așa procedase fiara și aici. Pielea tinerei femei era făcută ferfeniță la nivelul pieptului, al coapselor și-al pîntecelui, iar abdomenul era acum o masă incertă de țesuturi roșiatice și viscere înghețate. Lumina rece a proiectoarelor accentua dureros contururile trupului sfîșiat, scoțînd în evidență fibrele musculare expuse.

Lottie simți spaima cuibărindu-i-se în piept, în ciuda anxieticului care începea să-și facă efectul. Nu-și putea permite să cedeze în prezența lui Thor, așa că își impuse să continue observațiile și își îndreptă atenția asupra feței. Și aici, atacul lăsase urme. Scalpul era brăzdat de leziuni adînci făcute de ghearele monstrului. Urechea dreaptă era sfîșiată și atîrna ciudat. Unul dintre ochi îi fusese scos, iar celălalt era acoperit de o peliculă alburie, ce dădea impresia că tînăra ar fi avut un soi de cataractă.

Avea o senzație nelămurită de inadecvare. Ceva nu era în regulă cu acest cadavru torturat. Desigur, urmele bestialității ursului erau evidente: mușcături, zgîrieturi, piele jupuită. Avea însă impresia că percepe ceva în plus: un fel de intenție umană.